

бежитъ, господството имъ надъ работенъ народъ, различенъ отъ тоя въ М. Азия, коренно промѣняватъ турската носия.

Както свѣдѣніята си за сливенскитъ соколници, тъй и тия за носията на привилегированитъ сливенски сѣмейства длѣжимъ пакъ на Селимински. Ще прѣдадемъ буквално думитъ му: „отъ дѣтинство си спомнямъ, че въ моя роденъ градъ живѣяха сѣмейства, които се различаваха отъ другитъ само по облѣкло, което бѣше съвсѣмъ необикновено ¹⁾. Тѣ го обличаха прѣзъ празниците, не за да покажатъ своето старо благородно произхождение, но като по-блѣскаво облѣкло по стария обичай, защото званията имъ за старото произхождение бѣха забравени. На едни сѣмейства облѣклото бѣше така: шапка отъ самуръ, висока и отъ горѣ симетрически ставаше по-широка, къмъ краищата обвита съ бѣло сукно; антерия отъ платъ, прошаренъ съ коприна, закопчавана отъ шията до краката съ сребърни копчета; поясъ златенъ или коприненъ; дълга гуна до краката отъ червена или тъмночервена чоха, украсена съ скжпоцѣнна кожа отъ вжтрѣшната страна и съ дѣлги рѣжави до краищата на гуната. На други шапкитъ бѣха като на бостанджитъ. На трети пѣкъ отъ бѣла чоха, квадратни, овити отъ вѣнка до срѣдата съ късокосма пепелява кожа. Останалитъ бѣха като първитъ съ разлика само по цвѣтъ и качество. За туй разликата и степенъта на благородството се оказваха отъ различнитъ шапки. Но и тѣзи маловажни знаци изчезнаха съвършено прѣзъ 1812 г., защото вселенскитъ патриархъ съ окръжно до православнитъ ги съвѣтваше за въ бѣдаще да се обличатъ скромно и бѣдно съ черни дрѣхи, съобразно съ положението си, като рай, защото владицитъ учатъ християнитъ главно на туй, какъ именно по-добрѣ да робуватъ на турцитъ и слѣдователно и на самитъ тѣхъ, които сж архиучители на робуването“.

И тъй горнитъ данни на Селимински сж само за привилегированитъ сливенски сѣмейства, а не и за раята. Тѣ сж принадлежали, първо къмъ войнишкия институтъ, второ къмъ произходящитъ отъ болерски или обла-

¹⁾ Записки на Д-ръ Селимински. I. 88.